

РЕШЕНИЕ

№ 25178

гр. София, 23.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Къосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5733** по описа за **2025** година докладвано от съдия Росица Цветкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.72, ал.4 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/. Образувано е по касационна жалба на Полицейски орган при 01 Районно управление /РУ/ – Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, чрез упълномощен представител – юрк. Д. И., срещу решение № 1176/28.03.2025г., постановено по нахд. № 4041/2024г. по описа на СРС, 101 състав, с което се отменя Заповед за задържане на лице с рег. № 225зз-213 от 22.02.2024г. издадена от полицейски орган при 01 РУ – СДВР, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР на С. П. Б. е постановено задържането за срок до 24 часа. С касационната жалба се твърди, че оспореното решение е неправилно, постановено при нарушение на материалния закон, при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Касаторът счита, че първоинстанционния съд е възприел превратно фактическата обстановка, като по този начин е извел неправилни изводи при постановяване на решението си. Излага съображения, че за издаването на заповедта за задържане не е необходимо да има достатъчно данни, за да се образува досъдебно производство или вече да е образувано такова. Счита за неправилни изводите на СРС за липса на правно основание за задържането на С. Б.. Посочва, че фактическата обстановка е описано подробно в материалите по досъдебно производство № 366/2024г. по описа на 01 РУ – СДВР. Оспорва констатациите на първоинстанционния съд, че не е спазено изискването на чл. 5, § 1 от ЕКПЧ. Иска се отмяна на обжалваното решение и потвърждаване на Заповед за задържане на лице с рег. № 225зз-213 от 22.02.2024г. издадена от полицейски орган при 01 РУ – СДВР.

Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - С. П. Б., редовно призван, не се явява. С представен отговор оспорва касационната жалба като счита решението за правилно. Претендира се присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, се представлява от прокурор Милен Ютеров, който счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е срещу акт, подлежащ на касационно оспорване, от лице, имащо право на касационна жалба и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. чл.72, ал.4, изр.2-ро ЗМВР.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна. Решението е валидно, допустимо и постановено в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби.

С оспореното решение е отменена Заповед за задържане на лице с рег. № 22533-213 от 22.02.2024г. издадена от полицейски орган при 01 РУ – СДВР с която на основание чл.72, ал.1, т. 1 от ЗМВР на Б. е постановено задържане за срок до 24 часа.

За да постанови този резултат районният съд е приел следното от фактическа и правна страна: С оспорената пред първата инстанция заповед на 22.02.2024г. С. П. Б. е бил задържан на основание чл. 72, ал. 1 т. 1 ЗМВР на следното посочено фактическо и правно основание: чл. 129 от НК - причиняване на средна телесна повреда - [населено място], [улица]. Заповедта била предявена на задържаното лице, което я подписало. Според вписването в заповедта, задържаното лице е освободено на 23.02.2024г. в 17:30 часа.

При тези данни съдът е обосновал правен извод, че оспорената заповед е постановена в нарушение на нормативно регламентираните изисквания за съдържанието на акта, тъй като не са посочени конкретни данни, обосноваващи прилагането на принудителната административна мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Приел е, че така направеното формално посочване за извършено престъпление по чл.129 от НК - причиняване на средна телесна повреда, не е достатъчно, за да се счита изпълнено изискването на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР за посочване ясно и недвусмислено на фактическите и правни основания за задържането. Счел е, че липсват обективирани каквито и да е било факти и обстоятелства за наличието на конкретни и обективни данни, сочещи на обосновано предположение, че лицето, спрямо което е постановено задържането към момента на задържането му, е извършило или е съпричастно към извършването на престъпление по НК.

Настоящата касационна инстанция намира, че решението на районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

При извършената служебна проверка на основание чл.218, ал.2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл.220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно, допустимо и правилно, издадено в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Принципно правилно е твърдението на касатора, че законът не изисква наличието на достатъчно данни за извършено от лицето престъпление, за да се извърши задържането му, за разлика от основанията за образуване на досъдебно производство. Въпреки това в заповедта за задържане на лицето следва да са посочени фактическите и правни

основания за направения извод за ангажираност на конкретното лице с извършено престъпление. Споделя се изводът на районния съд, че в конкретния случай словесното формулиране на основанията за задържане не изпълнява целта на закона, тъй като липсват каквито и да е било факти и обстоятелства за наличието на конкретни и обективни данни сочещи на обосновано предположение, че лицето, спрямо което е постановено задържането към момента на задържането му, е извършило или е съпричастно към извършването на престъпление по НК.

Съгласно чл. 74, ал. 2 ЗМВР, в заповедта за задържане задължително се посочват основанията за задържане, а съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК административният акт следва да съдържа правните и фактически основания за издаването му. В процесния случай не се съдържат задължителните реквизити по чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, специално фактическите и правните основания за задържането по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. В оспорената заповед не е налице описание на фактическата обстановка, а само лаконично е посочена разпоредбата на чл. 129 от НК. Отбелязването „чл. 129 от НК – причиняване на средна телесна повреда“ по никакъв начин не представлява ясно обозначение на фактическото основание за задържане на лицето.

Съгласно чл. 30, ал. 1 от Конституцията на Република България всеки има право на лична свобода и неприкосновеност. Разпоредбата на чл. 30, ал. 2 КРБ предвижда, че никой не може да бъде задържан, подлаган на оглед или обиск или на друго посегателство върху личната неприкосновеност освен при условията и по реда, определени със закон. Съгласно чл. 30, ал. 3, изр. 1 КРБ единствено и само в изрично посочените от закона неотложни случаи компетентните държавни органи могат да задържат гражданин, за което незабавно уведомяват органите на съдебната власт. В срок от 24 часа от задържането органът на съдебната власт се произнася по неговата законосъобразност, постановява чл. 30, ал. 3, изр. второ КРБ.

В съответствие с член 5, § 1, изр. 1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, ратифицирана със закон на Народното събрание от 31 юли 1992 г. /ДВ, бр. 66 от 1992 г./, в сила за Република България от 7 септември 1992 г. /ЕКПЧ/, всеки има право на свобода и сигурност. В юриспруденцията на ЕСПЧ са изведени няколко стандарта при закрилата на това право. Първият е изчерпателност на изключенията по член 5, § 1, изр. 2, б. "а" – б. "f" ЕКПЧ, чието тълкуване трябва да е задължително стриктно, а разширителните обосновки при приложението им са недопустими. Целта е да се гарантира, че никой няма да бъде произволно лишен от свобода на основание, което не е предвидено в конвенцията. Вторият е законност на лишаването от свобода по националния закон, както от процесуална, така и от материалноправна страна. За целта чл. 5, § 2 - § 5 ЕКПЧ гарантират сбор от материалноправни права, свеждащи до минимум рисковете от произвол при лишаване от свобода. Такова е правото по член 5, § 2 ЕКПЧ задържаното лице незабавно да бъде уведомено за основанията за ареста си при задължение на държавата чрез компетентния национален орган да обоснове всяко лишаване от свобода на всеки етап.

Процесното задържане не покрива стандарта за законност и за непроизволност като основополагащи общи принципи при ограниченията на правото на свобода и сигурност.

По изложените съображения, поради липсата на сочените от касатора касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, Административен съд София – град, XXIV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1176/28.03.2025г., постановено по нахд. № 4041/2024г. по описа на СРС, 101 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.